

GDJE JE NESTALA LJUDSKOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Srijeda, 27 Veljača 2013 21:40 - Ažurirano Srijeda, 27 Veljača 2013 21:41

Dok televizija i internet, kao i društvene mreže, danima već bruje o slučaju gospođe Ingrid Antičević Marinović i o njenom nepoznavanju engleskoga jezika, nedaleko od nas ili sasvim blizu, dešava se život. Bolan život za one koji su glavni akteri tužnih i nepravednih događaja. Mediji, naravno, o tome šute.

Polako postajemo sve više koncentrirani na relativno nebitne stvari, dok se one puno važnije nekako samo provuku kroz prste naših života. Ali ne i onih u čijim životima ostaje tuga, bol, patnja i želja za pravdom. Dok mnogi vrište za komadićem pravde, ljudskosti, razumijevanja i suosjećanja, većina sve više zatvara oči. Kada ćemo se probuditi iz tog sna naše svijesti, na kojem smo stupnju inteligencije, zašto se stalno pozivamo na napredak jer u mnogim stvarima zaista nazadujemo. Jesmo li uopće evoluirali i kako su se gotovo preko noći izgubile empatija, humanost, spremnost na pomoć i podršku najugroženijima i nemoćnima?

Gdje je nestalo ono što nas čini ljudima, po čemu bismo se trebali razlikovati od drugih bića koja, možda i nepravedno, nazivamo »nižima«?

I u tjednu kada se većina Hrvata bavila dotičnom gospođom, kojoj takav istup zaista ne ide na čast, moju pažnju su privukle dvije potpuno druge stvari. Šokantne i potpuno neshvatljive. Stvari koje bi svakako trebale biti u žarištu naše pažnje i naših medija, koji sve više postaju sredstvo manipulacije ljudi.

KOLIKO VRIJEDI LJUDSKI ŽIVOT?

Prvi slučaj je slučaj mlade studentice koja je prije dvije i pol godine tragično izgubila život. Na nju je tada u Zagrebu, jureći u svom skupom automobilu, na pješačkom prijelazu naletio Marko Leko. Radeći prometni prekršaj, zaobilazeći drugo vozilo koje je stalo da propusti pješaka, zgazio je nedužnu djevojku, gurajući se svojim autom preko pješačkog prijelaza. Marko Leko je sin poduzetnika, tada već više puta kažnjavan zbog prometnih prekršaja. S dvadeset i jednom godinom, vozeći nedozvoljenom brzinom, odbacio ju je dvadeset metara u stranu, a zaustavio se tek nakon četrdesetak metara.

GDJE JE NESTALA LJUDSKOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Srijeda, 27 Veljača 2013 21:40 - Ažurirano Srijeda, 27 Veljača 2013 21:41

Mlada djevojka preminula je od posljedica ozljeda nekoliko sati nakon tragičnog događaja.

Što se dešavalo poslije i kako je jedan ljudski život izgubio svoju cijenu? A trebao bi biti neprocjenjiv.

Nakon suđenja dobio je kaznu od jedne godine zatvora i tri godine bez vozačke dozvole. Nezamisliva presuda i šok, bol i patnja za roditelje. Na presudu se žalilo Državno odvjetništvo kao i okrivljenik. Nakon deset mjeseci dugog i bolnog čekanja, čekanja pravde, roditelji Jasmine Čelice doživljavaju drugi, potpuno neljudski čin našeg pravosuđa.

Sudsko vijeće donosi odluku da se uvaži njegova žalba na presudu i kazna od godinu dana zatvora, mijenja se u uvjetnu kaznu u trajanju od tri godine s oduzimanjem vozačke dozvole. Kao olakotna okolnost je navedena mladost okrivljenika i to što mu je to prvi prekršaj.

Prvi put je nekome oduzeo život? Jesmo li potpuno izgubili svaki kriterij za pravdu, ljudskost, za vrijednost onoga što je najvrjednije i najsvetije, a to je sam ljudski život?

Kako bi se svatko od nas, roditelja, osjećao na mjestu roditelja Jasmine pred kojom je bio život?

O tome nisu brujali mediji, nije se puno pisalo, nije se previše dijelilo na društvenim mrežama. Ne želimo vidjeti, o tome se ne želi govoriti. Šutnja je ono što nam postaje blisko, umjesto empatije, ravnodušnost je ono što nas potpuno obuzima umjesto strastvene želje za pravdom. Kada smo postali »neljudi«, kada nam se tako zamaglio pogled da ne vidimo ono što je zaista važno?

KADA ŽRTVA POSTANE META

Drugi slučaj jednako tako tužan, nepravedan i bez suosjećanja za one kojima to treba, svakako

GDJE JE NESTALA LJUDSKOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Srijeda, 27 Veljača 2013 21:40 - Ažurirano Srijeda, 27 Veljača 2013 21:41

je slučaj djeteta s invaliditetom u jednoj zagrebačkoj školi. Diskriminacija je očito nešto što je još uvijek jako prisutno kod nas, nešto iznad čega se ne možemo ili ne želimo uzdignuti. Dijete koje zbog svog invaliditeta treba najjednostavniju pomoć i podršku, a to je da se njegov razred premjesti u prizemlje kako bi on mogao normalno funkcionirati, našlo se na udaru roditelja drugih učenika. Institucije su zakazale, što je čest slučaj, ali najveća je tragedije cijelog slučaja potpuna neosjetljivost ljudi oko njega.

Žrtva koja je postala meta. Meta egocentričnih i bahatih ljudi. Odraslih ljudi koji bi trebali biti primjer mladima, svojoj djeci. Denis Bijelčić, trinaestogodišnji dječak koji boluje od cerebralne paralize i kreće se u kolicima, trebao je samo razumijevanje, podršku i pomoć. Trebao je suosjećanje i prihvaćanje drugih. Iako ju je od svojih vršnjaka, većinom dobio, nije ju dobio od odraslih ljudi, koji bi trebali biti zrele, odgovorne i razumne osobe.

U istoj školi kažu da od 2007. godine traže dopuštenje za ugradnju rampe, ali kako Grad to ne dopušta. Roditelji njegovih kolega nisu čak poslali svoju djecu u školu da ukažu na propuste institucija koje su se već odavno trebale pobrinuti za Denisa i njemu sličnu djecu. Naravno da su institucije poput same škole, kao i Grada Zagreba, trebale pronaći rješenje, no ako već nisu, mora li se tom djetetu i sličnoj djeci još dodatno komplicirati život. Volimo li previše »dramiti«, umjesto da razmišljamo funkcionalno, ljudski i kvalitetno za sve sudionike problema? I da probleme rješavamo tamo gdje možemo.

U javnost je ipak izašla i vijest da su mnogi revoltirani roditelji već pripremili i zahtjeve za preseljenje svoje djece u drugi razred. Kažu da to rade radi ravnopravnosti sve djece.

Ili to ipak rade radi svoje egocentričnosti, nerazumijevanja i neprihvatanja različitosti?

Kakvu poruku šaljemo djeci s posebnim potrebama na taj način? Poruku da su drugačiji i radi toga potpuno neprihvaćeni. Do kada ćemo se licemjerno pozivati na svijest o razumijevanju različitosti, o prihvaćanju i podršci?

JE LI ZAISTA ČOVJEK ČOVJEKU VUK?

GDJE JE NESTALA LJUDSKOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Srijeda, 27 Veljača 2013 21:40 - Ažurirano Srijeda, 27 Veljača 2013 21:41

Ovo su samo primjeri događaja kakvih je svakim danom sve više. Često ne obraćamo pažnju na njih ili ih čujemo i zahvalni smo što se to ne dešava baš nama ili našoj djeci. A dogoditi se može uvijek. I možda će baš upravo nama silno trebati suosjećanje, pomoć, podrška, razumijevanje i pravda.

Sve više smo svjedoci da empatija, razumijevanje, prihvaćanje, pravda i ona dobra stara ljudskost, postaju kategorije koje kao da, dan za danom, sve više izumiru. Žalimo se na mnoge stvari, a ne razmišljamo o samima sebi, o onom malom komadiću kojim možemo promijeniti bar nešto. Nećemo sigurno promijeniti svijet, ali ćemo pokazati svoju ljudskost. Možda nećemo učiniti puno, ali ćemo svojim ponašanjem i životom pokazati kako smo ljudi u onom pravom smislu riječi o kojem vjerojatno i ne razmišljamo često.

Jer u svijetu u kojem živimo, gdje na svakom koraku nailazimo na diskriminaciju, gdje ljudski život ne vrijedi ništa, gdje se licemjerno pozivamo na vrijednosti koje konstantno zakazuju u praksi, nemamo se pravo puno žaliti. Možda smo i zaslužili mnoge stvari svojim ponašanjem. Vid nam je često previše zamagljen »pričama«, koje zaista ne zaslužuju to biti.

KAKO ZABORAVLJAMO BITI LJUDI

Postoji razlog zbog kojeg se zovemo ljudi. Čovjek ima savjest, razum, osjećaj za pravdu, suosjećanje za drugog čovjeka, svijest koja je evoluirala. Ili možda ipak nije?

Na vrhu smo hranidbenog lanca i volimo se dičiti time kako smo jako napredovali, kako smo najinteligentnija vrsta, inteligentnija od bilo koje druge.

Sigurno je da smo drastično napredovali u tehnologiji, znanosti i medicini. Kao i što je potpuno sigurno kako smo izumili tisuće stvari koje nam olakšavaju život. Modernizirali smo se i napredovali u mnogim područjima, otkrili mnoge lijekove i izumili mnoga cjepiva, imamo puno sigurniji i kvalitetniji život nego naši preci. Možemo stvoriti novi život, istraživati Svemir i svakoga dana otkrivati nove stvari. Možemo pronaći što god želimo ili trebamo, jednim klikom miša.

GDJE JE NESTALA LJUDSKOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Srijeda, 27 Veljača 2013 21:40 - Ažurirano Srijeda, 27 Veljača 2013 21:41

Zašto smo u svemu tome zaboravili biti ljudi?